

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**CALDRÀ UN PACTE ENTRE ELS
PARTITS NO SUCURSALISTES**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

 Volen
repetir

Esquerrovergència

Amb nou o vell Estatut, els recursos de la Generalitat i la inversió pública de l'Estat a Catalunya seguiran dependent de la capacitat de pressió que els partits catalans puguin fer al Congrés de Diputats. Seguir ancorats al règim comú obligarà Catalunya a negociar cada any amb les altres autonomies la distribució de diners i la definició de la solidaritat, amb la darrera paraula en mans del govern central de torn.

ERC ARA DEMANA EL NO AL REFERÈNDUM, però hauria de reconèixer qui és el principal responsable de la retallada de l'Estatut que ara rebutja frontalment: el PSOE i el PSC. CiU no hi hauria pogut participar si l'amic ZP no li hagués obert les portes de la Moncloa, un ZP al qual ERC va regalar la Generalitat el 2003 i la investidura el 2004. El PSOE, però, ni tan sols ha fet algun gest en la tramitació de l'Estatut al Senat, com la cessió dels aeroports, que facilités a ERC acceptar-ne el redactat final.

ZP SABIA QUE PSC I ICV S'AVINDRIEN AL QUE FOS (és impagable la imatge de Miquel Iceta, canviant físicament de bàndol a la taula en la negociació a Madrid) i que ERC i CiU són partits enemics a mort. ZP ha guanyat: ha desactivat la reivindicació fiscal catalana, ha dividit per vèncer i la seva victòria divideix encara més. L'afer de l'Estatut, acabi com acabi, haurà agreujat la fractura entre CiU i ERC, quan el text final equipara el federalisme del PSOE amb el centralisme del PP. Pitjor encara: el PSOE és flexible en definicions i símbols identitaris però és inflexible en la cessió d'impostos, just al contrari que el PP. El PSOE qüestiona el model foral i el PP no.

AMB NOU O VELL ESTATUT, L'AVENÇ EN l'autogovern seguirà dependent de la dinàmica del peix al cove. Passarà per governs catalans que vulguin avançar i dependrà de si a Madrid hi ha majoria absoluta o no. El mateix conseller Saura ha confessat que preveu un augment dels conflictes de competències, ja que hi ha molts ministeris contraris a cedir-les. Només si al Congrés s'és decisiu aquestes es podran aconseguir i exercir. Els fets donen la raó al president Pujol, que sempre s'havia malfiat de la voluntat real del PSC d'aprofundir en l'autogovern. Com deia l'exconseller Carretero la setmana passada a *El Temps*, cal que en grans temes de país ERC i CiU s'entenguin. Fracassat un règim fiscal propi per a Catalunya en un nou Estatut, pot ERC tornar a regalar el govern a PSC i IC? Un cop liquidada la gran aposta estratègica de l'Estatut per PSC i IC, els grans temes de país no passen per un govern entre els dos partits no sucursalistes? Com s'aconsegueix millor incrementar els recursos de la Generalitat, que amb el nou Estatut només gestionarà el 40% dels impostos dels catalans?

LA GRAN MENTIDA DEL NOU ESTATUT ÉS EL SEU suposat caràcter federal. Altres autonomies estan reformant els seus Estatuts, que xoquen frontalment amb els suposats avenços aconseguits per Catalunya. La disposició addicional tercera del nou Estatut andalús estableix que la inversió pública de l'Estat s'ha de fixar d'acord amb el criteri població, quan l'Estatut català fixa el criteri del PIB, exclòs el Fons de Compensació Interterritorial (FCI). Andalusia té el 19% de la població estatal però genera només el 13% del PIB estatal (Catalunya el 16% i el 18,5%

CARLES DE MIGUEL

“Que aprenguin com PP i PSOE-PSC, tot i barallar-se cada dia, voten plegats quan cal per defensar els interessos d'Estat: això és ser una nació”

respectivament). Els seu article 172.f reserva els futurs augments de l'FCI només als territoris receptors de fons europeus i l'article 180 blindarà la Junta de possibles minves d'ingressos tributaris si hi ha futures reformes en altres indrets. A qui farà més cas el govern central en cas de conflicte, a Chaves o a Montilla? Ja hem vist com els diputats del PSC a Madrid desapareixen: fins i tot han votat el reconeixement de la llengua valenciana.

MENTRESTANT L'AVUI INFORMAVA DIVENDRES passat que la licitació de l'obra pública de l'Estat a Catalunya ha caigut un 42% el primer trimestre d'enguany i la Cambra de Contractistes reconeix la supeditació de les decisions d'inversió de l'Estat als cicles

electorals. A Madrid, en només deu mesos faran arribar el metro al nou aeroport T4 i es permeten el luxe de tenir l'antiga terminal T3 de Barajas gairebé desocupada. Madrid ja disputa la lliga de les deu primeres ciutats del món i ara el govern del PSOE torna a estudiar el projecte del PP de l'aeroport de Campo Real el 2020, mentre Barcelona i el seu aeroport regional amb prou feines figuren entre les deu primeres ciutats europees.

UN ALTRE GOVERN TRIPARTIT DILUIRÀ LA reivindicació fiscal catalana i no aturarà la pèrdua de posicions de la nostra economia en el context estatal i europeu. Un govern sociovergent, ni que sigui presidit per Artur Mas, difícilment posarà en mans de CiU la columna vertebral de l'autogovern avui en mans del PSC (Presidència, Economia, Obres Públiques, Indústria, Salut, CCRTV). I si Mas optés per un perfil propi, ja hem vist com al president Maragall els camarades del carrer Nicaragua li amagaven informes en la negociació de l'Estatut a Madrid, que aquest havia de demanar a altres partits.

UNA FUTURA MAJORIA ABSOLUTA DE ZP (amb o sense els partits bascos) farà CiU i ERC prescindibles a Madrid. Aquests dos partits han de pensar què han de fer. Que aprenguin com PP i PSOE-PSC, tot i barallar-se cada dia, voten plegats quan cal per defensar els interessos d'Estat: això és ser una nació. Sense una possibilitat real i efectiva d'esquerrovergència la decadència pot estar servida.

 Marçal
Sintes

Una carta del president Maragall amb data equivocada (12 de maig) convidant a un referèndum –el de l'Estatut– que no s'ha convocat oficialment ha estat rebuda o serà rebuda immediatament per dos milions i mig de llars. En comparació amb el que ha estat la navegació del tripartit l'afer de la carta és sens dubte molt menor, però de

fineix i simbolitza amb precisió l'experiment polític capitanejat pel nét del poeta. Quan aquest article que vostès estan llegint sigui publicat és possible que ja s'hagi confirmat el final del govern de coalició i la convocatòria anticipada d'eleccions, que tothom veu inevitables. L'esperança tant del PSC com d'ERC passa perquè d'aquí fins als comicis catalans no succeeixi res d'irremeiable, res que impedeixi la reedició del tripartit en la pròxima legislatura. Els estratèges més importants d'un i altre bàndol consideren que el futur passa per un nou pacte entre PSC, ERC i Iniciativa, a desgrat que CiU pugui tornar a guanyar. El *full de ruta* seria el següent: el sí s'imposa en el referèndum estatutari, eleccions, nou pacte a tres bandes i posada en marxa del tripartit 2. L'operació parteix de dos convenciments fonamentals: 1) en cap cas el pròxim govern serà pitjor que l'actual i 2) un cop l'Estatut fora de l'agenda, tot serà més fàcil. El truc per fer digerible el tripartit 2 seria donar-li una aparença diferent (potser fins i tot sense Maragall) i justificar-lo al·ludint a la necessitat que no governi “la dreta”, és a dir, intentant explotar –encara– la vella cançó de la superioritat moral de l'esquerra.

m.sintes@hotmail.com